

ENDRE KÁROLY VERSE

81. tavaszom elé

„Itt már a csicszerikelő* és bennem ég a vágy, bár
nem tudom, hogy hová s merre?”

(Cicero Attikushoz írt A. 10. 2. leveléből.
Fábián Gábor magyar változatában)

Ó vágy tüze, örökmécs!
Bár nem tudod, hova mész?
Amarra? Emerre?
Soh'sincs, hogy semerre —
Most még örülj, hogy élsz,
Kutatasz, beszélpsz, remélsz,
S nem bot vezet,
De szellemed.

Itt már a csicszerikelő,
A nap korábban kelő,
Aranya patakon úszik
Melengetőn a dúcig.

Ó vágy! Édes törökméz!
Előre s ne visszanezz!
Hisz ami volt, már elmerült,
Derült is volt, és keserült,
Régi tüzeid mind kihunytak.
Mennyi jelen szült mennyi múltat!
Megmondhatod, hogy hová mész?
Amarra, Emerre?
Ej, sohasem semerre.

Itt már a csicszerikelő,
Jer hajlékodból elő!
Az örök ifjulás
Serkent, hogy láss, beláss.

Nem féltő-reszketősen
Iszod aszú-erősen
A füvek illatát,
Nem is saját valódból
Sajtolódott ez óbor,
Mindenség forrta át —
S tudod már, mindhalálig,
Minden öröme válik,
Mert minden induló,
Indulhatsz arra, erre,
Megleled valamerre
S megvallod: élni jó.

Itt már a csicszerikelő,
Irama egeket szelő
Ezernyi állomás,
Álmodás,
Aldomás.

Kőhegyi Gyula: Ex libris
Németh Kálmán szobrász tiszteletére

* Fecske